

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 483. Usque Ad Annum 561.

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117824

§. 21. Acacius Constantinopolitanus e vivis excedit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66066)

Sæculum V.
A.C. 488.

Ennon. epig.
110. *Et ibi*
Sirm.

commercio cum Barbaris originem traxisse, & quod perpetuo hostilium armorum strepitus audiretur, quippe optimæ etiam vitæ Episcopi arces munire cogebantur, quo se ingruente hoste reciperent. Id ipsum exemplo Honorati Episcopi Novariensis, qui illa ætate vivebat, confirmatur. Papæ Epistola ad S. Cesarium tertia Febr. 488. data est.

§. XXI.

Acacius Constantinopolitanus e vivis excedit.

Victor. Tun.
Chir.
Evagr. III.
6. 231.

Eodem anno nempe secundo post Consulatum Longini fatis functus est Petrus Fulo Anti-Patriarcha Antiochenus toties condemnatus. Successit Palladius etiam Hæreticus. Acacius obiit anno sequenti 489. Probino, & Eusebio Consulibus, postquam Sedem Constantinopolitanam annis septendecim tenuisset. Ambitione ferebatur, omnes sibi subjicere Ecclesias cupiens; at subjectas sollicitè regebat. Vanæ indolis notam non effugit, dum ipso vel jubente, vel tolerante ejusdem pictæ effigies in omnibus Ecclesiis visæ sunt. In Ecclesia Armentario vicina Gennadius ejus Antecessor imaginem musivo opere concinnari jusserat, tunc omnibus numeris absolutam. In eadem Acacius loco maxi-

me

me spectabili depictus est, & Salvator ad ^{Sæculum V}
 Gennadium dicens: *Destruere Templum* ^{A. C. 490.}
boc, & sub Successore tuo suscitabo illud.
 Notatu dignus est usus, Episcopos in E-
 clesia depingendi.

Acacio defuncto in ejus locum Flavi- ^{Lib. brev. c.}
 ta, seu Fravita Presbyter S. Theclæ Pa- ^{18. p. 76.}
 triarcha Constantinopolitanus ordinatus ^{Evagr. III.}
 est. Noluit hanc Sedem occupare, quin ^{c. 19.}
 ordinationem suam Felici Papæ commu- ^{Theoph. an.}
 nicaret, eique Epistolam Synodalem mi- ^{15. Zen. p.}
 sit, at similem etiam ad Petrum Mongum ^{114.}
 Anti-Patriarcham Alexandrinum perfer-
 ri jussit. Epistolam Flavitæ unacum
 litteris Zenonis Imperatoris Monachi
 Catholici Romam attulerunt, & Papa ^{Fel. ep. 13. c.}
 eos in suam Communionem recepturus ^{108. 9.}
 interrogavit, num ipsi & Flavita, a quo
 missi erant, promitterent, se nomina Pe-
 tri Alexandrini, & Acacii Constantino-
 politani rejecturos? Legatis Constanti-
 nopolitanis respondentibus, istud sibi in
 mandatis non esse, vehementer miratus
 Pontifex iis Communionem suam con-
 cedere distulit, & cur id negaret Flavi- ^{Ep. 12. 13.}
 tæ, & Imperatori perscripsit. Litteras
 quoque dedit ad quemdam Episcopum, ^{Flavita.}
 cui nomen Vetracion, obtestans eum, ^{Epist. 15.}
 ut illa fiducia, qua Imperator ipsum di-
 gnabatur, ad reducendam Ecclesiæ pacem
 uteretur. Scripsit præterea ad Thalas-
 sium cujusdam Monasterii Constantino-
 poli

Sæculum V. poli Abbatem, & hortatur, ut constans
 A. C. 490. sit, & cum illius Civitatis Episcopo non
 communicet, priusquam in Communio-
 ne Episcopi Romani sit, etiamsi nomina
 Petri, & Acacii ex Dyptichis auferrentur.
 Epist. 14. Hæc Epistola prima Maji Fausto Consule
 id est 490. data est. Interim viri quidam
 Theop. p. 115 integerrimæ fidei Exemplum Epistolæ a
 Flavita ad Petrum Mongum datæ peru-
 lere. Itaque Papa, ejus mala fidei co-
 gnita, Legatos probrose rejecit.
 Petrus Mongus Epistolæ Synodali
 Flavitæ respondit; antequam verò ejus
 Responsoræ Constantinopolim. perve-
 nissent, Flavita morte subita e vivis ra-
 ptus est, cum non ultra quatuor Menses
 Sedem tenuisset. Suffectus est Euphe-
 mius Presbyter Catholicus, doctissimus,
 & piissimus vir. Ipsi igitur Petri Mon-
 gi Epistola ad Flavitam redditur, ex qua
 cum videret, quod Concilium Calcedo-
 nense anathematizaret, magno animi do-
 lore commotus a Communione Petri se
 separavit. Ulterius ambo processissent
 convocatis adversis Conciliis, si Petrus
 Mongus supervixisset; at, eo hoc anno
 490 e vivis sublato, successit aliquis no-
 mine Athanasius, & ipse Hæreticus, co-
 gnomento Celetes, quod illum proci-
 dentia laboraret. Ergo Euphemius Con-
 stantinopolitanus Pontificatus sui initio
 Nomen Petri Mongi ex sacris Dyptichis
 sua

Petrus Ale-
 xandrinus
 obit.

sua manu delevit, inscripsitque Nomen Sæculum V.
Felicitatis Papæ, cui statim pro more Litte- A. C. 491.
ras Synodales misit. Papa receptis lit-
teris non tamen Euphemium ad Com-
munionem suam admisit, quod Nomina
Acacii, & Flavitiæ ex Diptychis non dele-
visset. Euphemius Patriarcha S. Danie-
li Styliti morienti adfuit. Obiit vero in
sua Columna postquam S. Mysteria cele-
brasset. (*) Ecclesia ejus Memoriam un-
decima Dec. agit.

Martyr. Ro.

II. Dec.

Sur. II. Dec.

§. XXII.

*Zeno fato fungitur. Anastasius
Imperator.*

Zeno Imperator anno sequenti 491. O-
lybrio Consulatum gerente, sexta A-
prilis, annum agens sexagesimum quin-
tum vita excessit, postquam regnasset an-
nis septendecim. (**). Successorem ha-
buit

Chr. p. 318.

Theoph. p.

116.

(*) Missis aliis erroribus multis, & non levi-
bus observo, Interpretem Protestantem hic ver-
ba ista: *Postquam sancta Mysteria celebrasset,*
impudenter omisisse. pag. ipsius 32. part. 5.

(**) Scriptores recentiores Græci narrant,
Zenonem crapula, & somno gravem uxoris jussu
sepulchro illatum, aditum prægrandi lapide oc-
clusum, & miserum Imperatorem frustra opem
inclamantem tandem fame, & desperatione cre-
puisse. Ariannam deinde Anastasio nupsisse.